119. Àti pe èmi yóò máa ṣì wọ́n lọ́nà, èmi yóò fi èròkérò sínú un ọkàn-an wọn, èmi yóò máa pàṣẹ fún wọn pé kí wọn máa gé etí àwọn ẹran ọ̀sìn, èmi yóò máa pàṣẹ fún wọn, wọ́n yóò sì máa yí ẹ̀dáa Allaahu padà. Ẹni kẹ́ni tí ó bá sì mú èṣù ní olùgbọ̀wọ́ yàtọ̀ sí Allaahu, ẹni náà ti ṣòfò ní òfò tí ó fojú hàn gbangba.

120. Yóò máa ṣe ìlérí fún wọn, yóò sì máa mú wọn máa ro èròkerò, bẹ́ẹ̀ ẹ̀ṣù kò le ṣe ìlérí kan fún wọn bíkòṣe ìtànjẹ.

121. Àwọn wọ́nyẹn, (ináa) Jahannamu ni ìbùgbée wọn, wọn kì yóò sì rí ọ̀nà tí wọ́n lè gbà sá jáde kúrò nínú un rẹ̀.

122. Àti àwọn tí wọ́n gba (Allaahu) gbọ́ tí wọ́n sì ṣe àwọn iṣẹ́ rere, A ó mú wọn wọ àwọn ọgbà-ìdẹ̀ra (alijanna) tí àwọn odò ń ṣàn ní ìsàlẹ̀ẹ wọn, inú un rẹ̀ ni wọn yóò wà gbére títí láéláé. Òdodo ni ìlérii Allaahu. Àti pé taani lè sọ òdodo ju Allaahu lọ?

123. Kò sí nínú un èròkéròo yín tàbí ti àwọn oní Ìwé-Mímọ́. Ẹni kẹ́ni tí ó bá ṣe iṣẹ́ búburú kan yóò gba ẹ̀san-an rẹ̀, kò sì ní rí olùgbọ̀wọ́ tàbí olùrànlọ́wọ́ kan lẹ́yìn-in Allaahu.

124. Ẹni kẹ́ni tí ó bá sì ṣe rere nínú un ọkùnrin tàbí obìnrin, tí ó sì jẹ́ olùgba (Allaahu) gbọ́, àwọn wọ̀nyẹn yóò wọ ọgbà-ìdẹ̀ra (alijanna). Àti pé (Allaahu) kì yóò bò wọ́n sí bí ó ti lèwù kí ó kéré mọ.

125. Àti pé taani ó ní ẹ̀sìn tí ó dára ju ẹni tí ó ju araa rẹ̀ sílẹ̀ fún Allaahu lọ, tí ó sì jẹ olùṣerere, tí ó sì tún tẹ̀lé ojú ọ̀nàa Ibraahiimu olùdúró déédé? Allaahu sì mú Ibraahiimu ní ọ̀rẹ́ ààyò.

126. Àti pé ti Allaahu ni ohun gbogbo tí ó wà ní àwọn sánmọ̀ àti ilẹ̀, Allaahu sì jẹ́ Olùrọkiriká gbogbo nǹkan.

وَلَأُضِلَّنَّهُمْ وَلَأُمَنِّيَنَّهُمْ وَلَآمُرَنَّهُمْ فَلَيُبَتِّكُنَّ
ءَاذَانَ ٱلْأَنْعَٰمِ وَلَآمُرَنَّهُمْ فَلَيُغَيِّرُنَّ خَلْقَ
ٱللَّهِ ۚ وَمَن يَتَّخِذِ ٱلشَّيْطَٰنَ وَلِيًّا مِّن دُونِ ٱللَّهِ
فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا ﴿١١٩﴾ يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ ۖ
وَمَا يَعِدُهُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢٠﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ
مَأْوَىٰهُمْ جَهَنَّمُ وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿١٢١﴾
وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَنُدْخِلُهُمْ
جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۖ
وَعْدَ ٱللَّهِ حَقًّا ۚ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ ٱللَّهِ قِيلًا ﴿١٢٢﴾
لَّيْسَ بِأَمَانِيِّكُمْ وَلَآ أَمَانِىِّ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ ۗ مَن
يَعْمَلْ سُوٓءًا يُجْزَ بِهِۦ وَلَا يَجِدْ لَهُۥ مِن دُونِ ٱللَّهِ
وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٢٣﴾ وَمَن يَعْمَلْ مِنَ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِن ذَكَرٍ أَوْ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ
فَأُو۟لَٰٓئِكَ يَدْخُلُونَ ٱلْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ﴿١٢٤﴾
وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِّمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُۥ لِلَّهِ وَهُوَ
مُحْسِنٌ وَٱتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَٰهِيمَ حَنِيفًا ۗ وَٱتَّخَذَ ٱللَّهُ
إِبْرَٰهِيمَ خَلِيلًا ﴿١٢٥﴾ وَلِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى
ٱلْأَرْضِ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ مُّحِيطًا ﴿١٢٦﴾